

II GSK 375/08 - Wyrok

Data orzeczenia	2008-10-14
Data wpływu	2008-02-27
Sąd	Naczelny Sąd Administracyjny
Sędziowie	Edward Kierejczyk /przewodniczący/ Janusz Drachal /sprawozdawca/ Krystyna Anna Stec
Symbol z opisem	6038 Inne uprawnienia do wykonywania czynności i zajęć w sprawach objętych symbolem 603
Hasła tematyczne	Ruch drogowy Uprawnienia do wykonywania zawodu
Sygn. powiązane	III SA/Kr 14/07
Skarżony organ	Samorządowe Kolegium Odwoławcze
Treść wyniku	Oddalono skargę kasacyjną
Powołane przepisy	Dz.U. 1960 nr 30 poz 168; art. 7, art. 77.; Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego Dz.U. 2003 nr 227 poz 2250; par. 3 ust. 1 pkt 7 i 11 lit. b, par. 11 ust. 1 i 2.; ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach Dz.U. 2005 nr 108 poz 908; art. 84 ust. 3, art. 81 ust. 4 i 8 pkt 3 i 4, art. 81 ust. 2 - 8, art. 81 ust. 8 pkt 4 w zw. z art. 83 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 84, art. 83 ust. 1 pkt 1 lit b, art. 83 ust. 6, art. 84 ust. 4, art. 84 ust. 3 pkt 1, art. 83 b) ust. 2 pkt 1.; Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym - tekst jednolity

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia NSA Edward Kierejczyk Sędzia NSA Janusz Drachal (spr.) Sędzia NSA Krystyna Anna Stec Protokolant Anna Tomaka-Magdoń po rozpoznaniu w dniu 14 października 2008 r. na rozprawie w Izbie Gospodarczej skargi kasacyjnej J. B. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 11 października 2007 r. sygn. akt III SA/Kr 14/07 w sprawie ze skargi J. B. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia [...] października 2006 r. nr [...] w przedmiocie cofnięcia uprawnień do wykonywania badań technicznych pojazdów oddala skargę kasacyjną

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SA/Kr 14/07 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie oddalił skargę J. B. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia [...] października 2006 r., nr [...] w przedmiocie cofnięcia uprawnień do wykonywania badań technicznych pojazdów samochodowych. Jako uzasadnienie rozstrzygnięcia Sąd I instancji podał, iż w marcu 2006 r. Prezydent Miasta K. przeprowadził kontrolę Podstawowej Stacji Kontroli Pojazdów Nr [...] w zakresie poprawności badań technicznych pojazdów. W jej trakcie stwierdzono szereg nieprawidłowości, polegających m.in. na tym, iż uprawniony diagnosta J. B. przeprowadzał badania techniczne pojazdów niezgodnie z określonym zakresem i obowiązującymi przepisami, czym naruszył art. 83 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005r. Nr 108, poz. 908 ze zm.). Wykonywał on bowiem badania techniczne pojazdów wymagających specjalistycznej kontroli, określonej w § 3 ust. 11 lit. b Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 16 grudnia 2003r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach (Dz. U. Nr 227, poz. 2250 z późn. zm.), na przeprowadzenie których podstawowa stacja kontroli pojazdów nie posiadała uprawnień, ani nie posiadała urządzeń do wykonania wszystkich czynności kontrolnych określonych w pkt 11 załącznika nr 1 do tego rozporządzenia. Stwierdzono ponadto podczas kontroli, iż diagnosta J. B. naruszył art. 81 ust. 4 i art. 81 ust. 8 pkt 3 i pkt 4 ustawy - Prawo o

ruchu drogowym oraz § 3 ust. 7 i ust. 11 lit. b, § 11 ust. 2 i § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach.

W związku z podjętymi ustaleniami kontrolnymi Prezydent Miasta K. decyzją Nr [...] z dnia [...] maja 2006r. na podstawie art. 84 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym cofnął diagnoście J. B. uprawnienie Nr [...] do wykonywania badań technicznych pojazdów. Organ podkreślił, iż analiza i porównanie dokumentów dotyczących badań technicznych wykonanych przez diagnostę z dokumentami Centrum Likwidacji Szkód PZU S.A. i dokumentami Referatu Rejestracji Pojazdów Urzędu Miasta K., pozwalają stwierdzić, iż diagnosta - na podstawowej stacji kontroli pojazdów nie posiadającej stosownych uprawnień - przeprowadzał badania techniczne pojazdów skierowanych przez organ kontroli ruchu drogowego po wypadku drogowym, w którym zostały uszkodzone zasadnicze elementy nośne konstrukcji nadwozia (dla których wymagane jest specjalistyczne badanie), jak również pojazdów, w których została dokonana naprawa wynikająca ze zdarzenia powodującego odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń na kwotę powyżej 2.000 zł wymagająca wykonania badania okresowego oraz badania specjalistycznego. Ponadto diagnosta dokonał nieprawidłowego określenia rodzajów przeprowadzonych badań technicznych pojazdów przystosowanych do nauki jazdy oraz tych, które miały być używane jako taksówka osobowa oraz nieprawidłowych wpisów co do daty następnego badania technicznego pojazdów czym naraził klientów stacji na nieuzasadnione koszty.

Decyzja Prezydenta Miasta K. została utrzymana w mocy decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia [...] października 2007r., sygn. akt [...], które podtrzymało dokonaną przez Prezydenta Miasta K. ocenę sprawy. Podkreślono, że wymienione przez odwołującego się nieprawidłowości, określone przez niego jako "mało istotne", stanowią naruszenie ciężącego na diagnoście obowiązku dokonywania wpisów w dokumentach zgodnie ze stanem faktycznym. Nie podzielono też stanowiska odwołującego się, iż zawsze w dowodzie rejestracyjnym wpisywał on prawidłową datę następnego przeglądu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w K. uznał skargę J. B. za nieuzasadnioną. Sąd zaznaczył, iż art. 81 ust. 8 ustawy - Prawo o ruchu drogowym nie pozostawia diagnoście swobody w ustaleniu zakresu koniecznych do przeprowadzenia badań technicznych konkretnego pojazdu. Świadczy o tym kategoryczne brzmienie przepisu: "dodatkowemu badaniu technicznemu podlega pojazd", co wyklucza możliwość dokonywania oceny koniecznego zakresu badań "w oparciu o długoletnie doświadczenie zawodowe" diagnosty, na którą w postępowaniu powoływał się skarżący. Diagnosta J. B. nie miał zatem prawa do przyjęcia, iż wykonywanie dodatkowych badań specjalistycznych, o których stanowi § 3 ust. 1 pkt 7 i 11 lit. b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 16 grudnia 2003r. nie jest konieczne.

Z art. 84 ust. 3 ustawy - Prawo o ruchu drogowym wynika, że organ jest zobowiązany do cofnięcia diagnoście uprawnień do wykonywania badań technicznych w przypadku wystąpienia jednej z dwu przesłanek określonych w powyższym przepisie. Pomimo tego, iż niewątpliwie jest, iż w niniejszej sprawie wystąpiła przesłanka z pkt 1 tego przepisu, to Sąd I instancji zwrócił uwagę także na to, iż w przypadku diagnosty J. B. wystąpiła również druga przesłanka - określona w pkt 2 art. 84 ust. 3 ustawy. Z zebranego w sprawie materiału wynika, że diagnosta nieprawidłowo wyznaczał kolejne terminy okresowych badań technicznych, nieprawidłowo określał rodzaje przeprowadzonych badań technicznych pojazdów przystosowanych do nauki jazdy oraz tych, które miały być używane jako taksówka osobowa i dokonywał wpisów w dowodach rejestracyjnych niezgodnie z obowiązującymi przepisami.

Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazał również, iż organy prawidłowo zebrały i oceniły materiał dowodowy w zakresie nieprawidłowych wpisów przez diagnostę J. B. w dowodach

rejestracyjnych pojazdów dat następnym przeglądów. Sąd nie podzielił przy tym poglądu skarżącego o braku znaczenia dokonanych przez niego nieprawidłowych wpisów do dokumentów i uznawanie ich przez organy obu instancji za "wyolbrzymione i pozbawione znaczenia". Podobnie nie zgodzono się z zarzutem pełnomocnika skarżącego o braku "materialno-prawnej podstawy do wydania decyzji przez organ I instancji, albowiem w dacie jej wydania powołany w podstawie prawnej przepis już nie obowiązywał". Wskazano, iż co prawda w dacie wydania decyzji nie obowiązywał już przepis art. 83 ust. 6 ustawy w wersji ustawy - Prawo o ruchu drogowym, który przed dniem 21 sierpnia 2004 r. stanowił, iż starosta przeprowadza, co najmniej raz w roku, kontrolę stacji kontroli pojazdów w zakresie zgodności z wymaganiami, o których mowa w ust. 2 i art. 82 ust. 2, prawidłowości wykonywania badań technicznych pojazdów oraz prowadzenia wymaganej dokumentacji, jednak podstawę prawną cofnięcia uprawnień do wykonywania badań technicznych pojazdów stanowiło stwierdzenia dokonane w wyniku przeprowadzonej kontroli, o której mowa w art. 83 ust. 6(19) ustawy.

Wyrok WSA w K. z dnia 11 października 2007 r., sygn. III SA/Kr 14/07 zaskarżył w całości J. B. zarzucając naruszenie prawa materialnego oraz prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy. W szczególności wskazał, iż Sąd I instancji naruszył:

- art. 81 ust 4 i ust 8 pkt 3 i 4, art. 83 ust 1 pkt 1 lit b oraz art. 84 ust 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym;

- § 3 ust 1 pkt 7 i 11 lit b. § 11 ust 1 i 2 rozporządzenia Ministra infrastruktury z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzoru dokumentów stosowanych przy tych badaniach

Poprzez ich błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, iż w przedmiotowej sprawie zaistniały przesłanki do cofnięcia diagnoście J. B. uprawnienia nr [...] do wykonywania badań technicznych;

- art. 145 § 1 pkt 1 lit c) ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153 poz. 1270 ze zm., dalej jako p.p.s.a.) przez nieuwzględnienie skargi pomimo naruszenia przepisów przez organ w toku postępowania administracyjnego;

- art. 145 § 1 pkt 1 lit a w zw. z art. 141 § 4 p.p.s.a. poprzez niewzięcie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny pod uwagę całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach administracyjnych rozpoznawanej sprawy w celu stwierdzenia czy zostało naruszone prawo materialne i czy miało ono wpływ na wynik sprawy;

- art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. poprzez nieuwzględnienie skargi pomimo naruszenia przepisów przez organ w toku postępowania administracyjnego, skutkujących nieważnością przedmiotowej decyzji.

W wyniku podniesionych zarzutów kasator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy WSA w K. do ponownego rozpoznania, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i rozpoznanie skargi poprzez stwierdzenie nieważności decyzji SKO [...] z dnia [...] października 2006 r. oraz utrzymanej nią w mocy decyzji Prezydenta Miasta K. z dnia [...] maja 2006 r.

Naczelnny Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Skarga kasacyjna wniesiona przez pełnomocnika J. B. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wypada zauważyć, że kasator zarzucił, wydanemu przez Sąd I instancji, orzeczeniu naruszenie zarówno przepisów prawa procesowego, jak i prawa materialnego. W ocenie NSA nie powoduje to jednak konieczności rozpoznania w pierwszym rzędzie kwestii procesowych, bowiem powołane w tym zakresie zarzuty, mające mieć wpływ na wynik sprawy w rozumieniu art. 174 pkt 2 p.p.s.a., tj. zarzut naruszenia przez WSA w K. art. 145 § 1 pkt 1 lit c p.p.s.a., art. 145 § 1 pkt 1 lit a) w zw. z art. 141 § 4 p.p.s.a. i art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., zasadzają się na tym, iż Sąd I instancji oddalił skargę J. B. zamiast ją uwzględnić. Oznacza to, iż w niniejszej sprawie zakres rozpoznania przez NSA zarzutów sprowadza się w istocie do konieczności dokonania oceny, czy WSA w K. prawidłowo uznał, iż organy administracji publicznej – w ustalonym stanie faktycznym i prawnym - mogły cofnąć J. B., na podstawie art. 84 ust. 3 ustawy – Prawo o ruchu drogowym, uprawnienia do wykonywania badań technicznych, czy też nie. W szczególności chodzi o sprawdzenie, czy oddalając skargę strony WSA w K. nie naruszył, powołanych w skardze kasacyjnej, przepisów prawa materialnego, tj art. 81 ust 4 i ust 8 pkt 3 i 4, art. 83 ust 1 pkt 1 lit b ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz § 3 ust 1 pkt 7 i 11 lit b) § 11 ust 1 i 2 rozporządzenia Ministra infrastruktury z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzoru dokumentów stosowanych przy tych badaniach.

Przechodząc do oceny poszczególnych zarzutów należy zauważyć, iż art. 81 ust. 2-8 ustawy – Prawo o ruchu drogowym – wyraźnie wskazuje jakie pojazdy, w jakich okolicznościach i w jakim zakresie podlegają badaniom technicznym. Stosownie do art. 81 ust. 3 ustawy zasadą jest, iż corocznemu badaniu okresowemu podlega pojazd normalnie użytkowany i nie uszkodzony w kolizji drogowej. Jeśli pojazd został uszkodzony w kolizji, a koszt naprawy powodujący odpowiedzialność zakładu ubezpieczeniowego wynosił więcej niż dwa tysiące złotych, to taki pojazd powinien być skierowany na badania diagnostyczne obejmujące dodatkowe, specjalistyczne, czynności kontrolne, do przeprowadzenia których nie jest uprawniona podstawowa stacja kontroli pojazdów (art. 81 ust. 8 pkt 4 w zw. z art. 83 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy - Prawo o ruchu drogowym).

Osobą, która ponosi bezpośrednią odpowiedzialność za należyte przeprowadzenie kontroli danego pojazdu, w tym za prawidłowe określenie jej zakresu oraz za ustalenie właściwego terminu następnych badań kontrolnych, jest upoważniony diagnosta. Z treści art. 84 powoływanej ustawy wynika jednoznacznie, iż ustawodawca przywiązuje duże znaczenie do kwalifikacji i profesjonalizmu diagnosty, uznając, iż w dużej mierze to od jego umiejętności i rzetelności zależy stan techniczny pojazdów znajdujących się w ruchu. Dlatego też diagności są podmiotami wyłącznie upoważnionymi do wykonywania badań technicznych pojazdów. Przepisy ustawy - Prawo o ruchu drogowym uzależniają przy tym nabycie uprawnień diagnosty od posiadania wymaganego wykształcenia technicznego i praktyki oraz odbycia szkolenia zakończonego egzaminem z wynikiem pozytywnym przed komisją powołaną przez Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego.

Równoległe z regulacjami normującymi zdobywanie uprawnień diagnosty ustawodawca wprowadził w art. 84 ust. 3 ustawy – Prawo o ruchu drogowym restrykcyjne zasady odpowiedzialności tej grupy zawodowej. Stosownie do powołanego przepisu, starosta, jako organ uprawniony do sprawowania funkcji nadzorczych, cofa (ma obowiązek cofnąć) diagnoście uprawnienie do wykonywania badań technicznych, jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli, o której mowa w art. 83 ust. 6 ustawy – Prawo o ruchu drogowym, stwierdzono przeprowadzenie przez diagnostę badania technicznego niezgodnie z określonym zakresem i sposobem wykonania, lub wydanie przez diagnostę zaświadczenia albo dokonanie wpisu do dowodu rejestracyjnego pojazdu niezgodnie ze stanem faktycznym lub przepisami.

Dokonując subsumcji przepisu art. 84 ust. 3 ustawy – Prawo o ruchu drogowym - na kanwie stanu faktycznego występującego w niniejszej sprawie - należy podkreślić, iż - wbrew

stanowisku Sądu I Instancji - jakkolwiek powołany przepis ma charakter wiążący, to nie zwalnia on z obowiązku wnikliwego rozważenia wszelkich aspektów sprawy, w tym rozważenia zasadności podanych przez stronę wyjaśnień co do powodów zaistnienia określonych nieprawidłowości. Rolą organu administracji, a następnie ewentualnie także rolą sądu administracyjnego, jest bowiem każdorazowe dokonanie oceny, czy występujące w danej sprawie uchybienia mogą dawać podstawę do zastosowania powyższego przepisu. Innymi słowy – w świetle zarzutów wniesionej w niniejszej sprawie skargi kasacyjnej – należało w sposób zindywidualizowany ocenić, czy stwierdzone podczas kontroli Podstawowej Stacji Kontroli Pojazdów Nr [...] przez organ administracji publicznej (Prezydenta Miasta K.) nieprawidłowości rzeczywiście były tego rodzaju, iż obiektywnie mogły stanowić podstawę wydania zaskarżonej decyzji o cofnięciu uprawnień diagnoście (utrzymanej następnie w mocy przez SKO w K. oraz ocenionej jako zgodna z prawem przez WSA w K.). Ma to znaczenie, gdyż z uwagi na skutek, polegający na pozbawieniu prawa nie tylko wykonywania zawodu, ale również – i to na co najmniej 5 lat (z mocy art. 84 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym) - prawa do ubiegania się przez daną osobę o ponowne wydanie na jej rzecz uprawnień do bycia diagnostą, decyzja o cofnięciu uprawnień do wykonywania zawodu diagnosty niesie ze sobą bardzo dotkliwe sankcje dla osoby, której dotyczy.

W świetle powyższych uwag należy podzielić ocenę sprawy dokonaną przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w K., który utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję SKO w K. z dnia [...] października 2006 r., Nr [...]. Przede wszystkim dlatego, iż w toku prowadzonego przez organy administracji publicznej postępowania dowodowego w sposób rzetelny zgromadzono materiał, który pozwalał na dokonanie obiektywnych i nie budzących wątpliwości ustaleń, że biegły diagnosta przeprowadzał badania techniczne pojazdów niezgodnie z określonym zakresem i sposobem wykonania, w rozumieniu art. 84 ust. 3 pkt. 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym. W szczególności nie budzi wątpliwości fakt, iż powyższe ustalenie organu poprzedziło dokonanie wnikliwej analizy porównawczej treści zaświadczeń o przeprowadzonych przez J. B. badaniach technicznych pojazdów z informacjami uzyskanymi od przesłuchiwanym w charakterze świadków właścicieli pojazdów, a także z danymi zawartymi w dokumentacji szkodowej, zgromadzonej przez Centrum Likwidacji Szkód PZU S.A. oraz dokumentacji znajdującej się w Referacie Rejestracji Pojazdów Urzędu Miasta K.. Wyniki wspomnianej analizy dawały w ocenie NSA podstawę do twierdzenia przez organ (zasadność którego została usankcjonowana w zaskarżonym wyroku WSA w K.), iż J. B. wielokrotnie dokonywał podstawowego badania technicznego pojazdów, w których uszkodzenia obejmowały również zasadnicze elementy nośne konstrukcji nadwozia, w szczególności tzw. podłużnicy, czym naruszał przepisy określające zakres i sposób przeprowadzenia badań technicznych pojazdów.

Na marginesie jedynie rozważań wskazać wypada, iż pewne wątpliwości budzić może hipotetyczna możliwość dokonania przez organy negatywnej oceny pracy diagnostów (skutkującej odebraniem prawa do wykonywania funkcji) wyłącznie na podstawie akt odszkodowawczych, znajdujących się w centrach likwidacji szkód zakładów ubezpieczeń. Takie ewentualne ograniczenie postępowania dowodowego, które jednak nie ma miejsca w niniejszej sprawie, mogłoby bowiem prowadzić do tendencyjnego ustalenia przez organ, iż dany diagnosta dokonał nieprawidłowej oceny stanu technicznego pojazdów, w których zostały dokonane naprawy, wynikające ze zdarzeń drogowych (tj. stłuczek, wypadków), o wartości szkód przekraczających kwotę 2000 zł każda, w wyniku czego doszło do błędnego określenia zakresu dodatkowych badań. W świetle doświadczenia życiowego wiarygodnie brzmią - zgłaszane przez kasatora w tym zakresie – zastrzeżenia, iż trudno jest stwierdzić, bez dysponowania specjalistycznymi urządzeniami, których podstawowa stacja kontroli pojazdów z definicji nie posiada, jaki rozmiar miały w jednostkowym przypadku wykonane czynności naprawcze. W połączeniu z obecnymi – wysokimi – stawkami cen części zamiennych do samochodów, mogłoby to prowadzić do powstawania obiektywnie błędnej, choć w istocie

usprawiedliwionej oceny biegłego diagnosty, który kwalifikował dany pojazd do grupy tych, które nie muszą podlegać badaniu okresowemu poszerzonemu o specjalistyczne badanie po zdarzeniu drogowym (wypadku, stłuczce).

Jak już jednak wspomniano, taka wątpliwa prawnie sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Organy administracji dokonały bowiem samodzielnej oceny informacji zawartych w aktach odszkodowawczych, w szczególności analizując nie budzące wątpliwości zdjęcia aut, które obrazowały zakres szkód w nich wyrządzonych. Dodatkowo ustalenia te były następnie weryfikowane podczas przesłuchań świadków – właścicieli aut. Postępowanie dowodowe zostało zatem przeprowadzone w niniejszej sprawie przez organy administracji publicznej w sposób rzetelny i zupełny, realizujący wymogi określone w art. 7 i 77 k.p.a. Z tego też względu powzięte na tej podstawie ustalenia co do okoliczności naruszenia przez diagnostę J. B. art. 81 ust 8 pkt 4 ustawy należy ocenić jako w pełni uzasadnione.

Ponadto Sąd I instancji trafnie zwrócił uwagę na to, iż w przypadku J. B. wystąpiła również druga przesłanka nakazująca organowi cofnięcie diagnoście uprawnień - określona w pkt 2 art. 84 ust. 3 ustawy. Chodzi o to, iż z zebranego w sprawie materiału (niekwestionowanego przez stronę) wynika, że diagnosta nieprawidłowo wyznaczał kolejne terminy okresowych badań technicznych, nieprawidłowo określał rodzaje przeprowadzonych badań technicznych pojazdów przystosowanych do nauki jazdy oraz tych, które miały być używane jako taksówka osobowa i dokonywał wpisów w dowodach rejestracyjnych niezgodnie z obowiązującymi przepisami. W tym zakresie wyjaśnienia diagnosty, że za błędnie wpisywane dane odpowiada źle zaprogramowany komputer, zasadnie uznano za niewystarczające. To diagnosta odpowiada za prowadzone badania oraz za treść wypełnianej dokumentacji. Tym bardziej zatem, gdy wiadome jest niewłaściwe działanie programu, na diagnoście ciąży obowiązek szczególnej kontroli tych danych, które komputer generuje. Mimo bowiem, iż za złe działanie urządzeń, należących do szeroko rozumianej infrastruktury diagnostycznej, diagnosta nie odpowiada, to skutki tych błędów dotyczą obywatela. Podkreślić wypada, iż w tym zakresie diagnosta wykonuje zadania z zakresu administracji publicznej.

Nie można przy tym zgodzić się ze sposobem oceny sprawy przez kasatora, który próbuje wykazać, iż rozbijając ustalone przez organy uchybienia na poszczególne elementy, każdy z nich (z osobna) można zakwalifikować jako oczywistą - podlegającą sprostowaniu - omyłkę. Ocena, iż diagnosta wykonuje swoje obowiązki w sposób niewłaściwy w rozumieniu art. 84 ust. 3 ustawy – Prawo o ruchu drogowym ma charakter generalny. Oceniana jest bowiem całość zasadniczych działań diagnosty oraz zakres ewentualnych, popełnionych przez niego, błędów. Zdaniem NSA, w tym też zakresie zarzuty skargi kasacyjnej są chybione.

Mając na uwadze, iż w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia przez Sąd I instancji wskazanych przez stronę przepisów prawa materialnego, również postawiony przez kasatora zarzut naruszenia przez Sąd I instancji prawa procesowego, tj. art. 145 § 1 pkt 1 lit c p.p.s.a. i art. 145 § 1 pkt 1 lit a) w zw. z art. 141 § 4 p.p.s.a., poprzez oddalenie skargi, nie mógł zostać uwzględniony.

Jako niezasadny oceniono również zarzut naruszenia przez WSA w K. art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., poprzez usankcjonowanie decyzji organów, wydanych z takim naruszeniem przepisów, iż powinna zostać stwierdzona ich nieważność. Istota tego zarzutu zasadza się bowiem na twierdzeniu przez pełnomocnika J. B., iż na dzień wydania decyzji brak było podstawy prawnej do wydania zaskarżonej decyzji. Z tym twierdzeniem nie można się zgodzić, pomimo bowiem technicznego błędu, który wystąpił w procesie nowelizacji ustawy – Prawo o ruchu drogowym brak jest podstaw do przyjęcia, iż kwestionowana decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa lub bez podstawy prawnej. Podstawę prawną w tym zakresie stanowił art. 84 ust. 3 pkt. 1 i 2 oraz art. 83 b) ust. 2 pkt. 1 ustawy – Prawo o

ruchu drogowym. W przepisach tych wskazano wprost jakie elementy pracy biegłego diagnosty podlegają kontroli, jak często taka kontrola się odbywa oraz jakie są skutki stwierdzenia przez organ kontrolujący naruszeń prawa przez diagnostę.

Reasumując, z podanych wyżej względów Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie art. 184 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153 poz. 1270 ze zm.) oddalił skargę kasacyjną.